

Het schildpadschepel

1

Het lichaam liet zich snijden. Weefsels waren zwak en makkelijk doorbroken. Wandelend in het domein van een badhuis kwamen we een salamander tegen. Een mooie, glanzende, goudkleurige--met een nog mooiere blauw-rood-paarse staart. 'Vang hem,' beval Benkei. Hij had geen oog voor de finesse van de Japanse tuinarchitectuur.

De anderen waren niet meer te zien. De zon stak. Cicaden ratelden. Mijn hand schoot sneller dan ik kon volgen naar het arme beestje.

Mijn vingers botsten onzacht tegen de rotsblok waarop de salamander had gezeten. De blauw-rood-paarse staart lag hevig te kronkelen.

Benkei wist niet of hij blij was. De staart bleef met geweldige energie kronkelen.

De rest van de salamander was spoorloos verdwenen. Mijn jagende hand had de staart niet gevoeld. Alleen rotsblok---een scherp richeltje op de rotsblok, dat de huid van mijn rechterwijsvinger brak.

Ik zoog mijn bloed op. Wellicht had de salamander de staart met opzet achtergelaten. Ik had ergens gelezen dat salamanders daartoe in staat waren vrijwillige amputatie.

Vrijwillig, onvrijwillig. Wat heette vrijwillig wanneer het leven op het spel stond? De salamander had mijn intenties goed ingeschat. Zijn staart was een klein offer, vergeleken bij het grote goed van overleving.

's Avonds liet Benkei per ongeluk een panda vallen op de tegels in de douche. Een scherf sneed mijn voetzool. Bloed gemengd met water vloeide netjes weg.

Twee dagen later zette Benkei toevallig zijn hiel tegen mijn linkervoet. De kleine teen van mijn linkervoet scheen hoorbaar te breken. Zwelling volgde, en hinken, maar niet erg genoeg.

Een echte breuk zou meer gezwollen hebben, en erger doen hinken.

2

Met geweld schoten de rolluiken omhoog. Twee kantoordames trokken synchroon, klokslag negen. Het lokale immigratiebureau hield van precisie. De kantoordame links had enorme borsten die haar nauwe bloes deden spannen.

Ze knipoogde. Mijn vlees stond onmiddellijk paraat. Ik liet mijn nummer zien---twee, al viel er geen vooranger te bespeuren. De goed gevulde kantoordame nam haar linkertepel tussen duim en wijsvinger, kneep tot ze krimpde.

Ze nam mijn papieren niet aan, grijnsde, draaide zich om. De enorme borsten zwenkten. Onder haar bloes zag ik haar rok scheuren. Mijn blik was een geniepige schaar. Ik knipte heimelijk haar hemeltergende kont helemaal uit het textiel. Dat was wat ze wou.

De kantoordame rechts had kort, glanzend haar. Ongeverfd, nachtzwart. Ernst domineerde haar aanwezigheid. Het onderdanige haar plakte zielig op haar schedel. Arme piekjes kwamen onder haar oren gekruld. Voor behaagzucht had ze geen tijd. Zaken waren zaken. Wie een verblijfsvergunning had, mocht daarom niet zomaar binnen en buiten. Aanvragen moesten goedgekeurd worden. Ze opende mijn dossier, merkte meteen dat ik geen belastingzegels had gekocht.

Er was een winkeltje in de buurt. Links, links, en aan mijn linkerkant.

Toen ik met de zegels terugkwam, lagen de enorme borsten uit de nauwe bloes, te wiegen op de balie. De hemeltergende kont werd vakkundig geneukt door het kantoorhoofd, een machtige amazone.

Ik schrok. De amazone werd, of was, mevrouw Kobayashi. Haar groene gummipenis gleed met een verdacht geluidje uit de smeùige vagina.

De dame die zich om mij had bekommerd, bevestigde een elektrode aan de teelballen van een opvallend behaarde man. Mogelijk een immigrant zoals ik, maar gelukkiger. Een immigrant die achter de balie mocht. Hij had een donkerblauwe kap over zijn hoofd. Met zijn handen streelde hij over het korte, glanzende haar. 'Niet te snel.'

Genot was een kwestie van timing---uitstel, wachten.

Ik mocht niet opgeven. Overal waren er vaders die voor hun zonen ideale kevers vonden. Ik stapte van mijn mountainbike. De laatste helling was, zoals meestal, te steil. Beklom ik alleen op dagen dat ik lichte benen had, sterke kuitten, de pedalen vlotter draaiden. Maandagen met meewind.

Vandaag was het donderdag, vermoeidheid lag opgestapeld, de hitte hing al vroeg in de lucht. De laatste helling was een col buiten categorie. Ik duwde mijn mountainbike naar boven. Zweet sprong van mijn voorhoofd op de grond, tekende scherp afgelijnde patronen van uiteenspatting op het asfalt. Een bromfiets reed over een krekkel. Ik hoorde hem kraken. Ik parkeerde mijn mountainbike langs de weg, haalde het doorzichtige plastic bakje met blauw deksel uit mijn rugzak, en stak het slachtoffer erin. Hij leefde nog. De voelsprietten bewogen. Verlamd misschien, kapotte poten, maar het was er niet aan te zien. Alle schade scheen innerlijk.

Een mooie, felgroene krekkel, tien centimeter lang. Geen kabutomushi, maar de kans bestond dat Benkei dit beestje zou waarderen. Ik was nog niet begonnen met jagen, en de jacht was al geslaagd. Mijn zelfvertrouwen zwol. Ik zou terug naar dezelfde plek gaan, muggen of geen muggen.

Ik stak het bakje met krekkel in mijn rugzak, voltooide de beklimming, en vertrouwde mijn mountainbike aan de gebruikelijke stalling, naast de scooter die zich nooit verroerde.

Er lag een lange dunne tak op de weg. Dwars, mijn oog viel erop. Iets deed me stilstaan, mijn adem inhouden. Het was een onschuldige, droge tak, zonder twijgjes. Ik kreeg de tijd niet om hem helemaal te bekijken. Nog vóór ik de kop zag, gleed de slang weg. Een donkerbruine slang, zonder opvallende ringen of vlekken. Minstens een meter lang. Giftig, niet giftig?

Er waren giftige in de buurt. *Gloydius blomhoffii*. Japanse mamushi.

De jacht was afgelopen. In Daiei, het shopping center, kon ik prachtige kevers vinden, voor duizend yen of minder.

Ik hield van haar rijpe lichaam. Zielsveel, ze begreep het niet. Het malse vlees, dat zich niet langer tegen zwaartekracht verzette. De onveranderlijk soepele, gladde huid.

Haar tepel sprong op tussen mijn vingers. Zachtjes, ondanks zichzelf, kermde ze. Niet mijn slangetje. Onder mij lag de oud geworden actrice van *Mijn schat is een buitenlander*. Ik had een dunne baard, veel haar. Was tien jaar jonger dan ik---de buitenlander die kookte, stofzuigde, geen teelballen had. Domme, melige film. Ik kreeg kippenvel.

Het ontbrak me terstond aan libido.

De actrice wierp het laken van zich af. Ze had vetrollen. Haar schaamhaar was te lang, te weelderig. Schaamharen, nat aan de uiteinden. De actrice en ik walgden van elkaar.

'Ik neem een bad,' kondigde ze aan. Ik volgde haar voorbeeld.

Ergens in een bergdorp, een kuuroord. Dunne vlokjes sneeuw vielen, smolten op natte stenen. De actrice rende voor mij uit. Ik volgde op mijn termen, in mijn ritme. Mijn capuchon beschermde mij.

In de verte stoomde het houten badhuis.

De actrice verdween achter het karmijnrode doek, naar de vrouwen. Ik sloeg het ultramarijne doek opzij.

In het rek zag ik geen schoenen. Het verheugde me niet. Ik stelde het vast, nuchter, zonder emotie. Mijn penis bleef slap. In de badzaal hingen kwade dampen. Zwavel brutaliseerde mijn neus.

Ik stak een voet in het hete water.

Iets zwom. Het schild van een schildpad. De richel bewoog in mijn richting. Ik verroerde me niet.

Het schildpadschepsel kwam tot onaangenaam dicht bij mij. Stond plots met nadrukkelijk geplons recht. Legde zijn enorme penis op zijn schouder te rusten. 'Lekker heet,' grijnsde hij.

Terug naar dezelfde kamer. Het grote bubbelbad, het respectabele hotel---condomen lagen klaar.

Twee weken waren voorbijgegaan. We hadden weinig te zeggen, veel te neuken, amper vier uur tijd. We namen een douche, wasten elkaar. Ze kietelde mijn teelballen. Plaatste zich strategisch, zodat ik haar beverige kont ook in de spiegel niet kon zien. In bad stak ze mijn vlees in haar vlees. Ik voelde niets. Het water was lauw, de rand van het bad koud. Ik miste Sakura's fijne tepels. De slang bleef rijden, had een doel voor ogen.

Ik had de eerste stap gezet. De onderbuik won. Benkei kreeg gevaarlijk hoge koorts. Waarom moest ik zo nodig naar een afscheidsfeestje voor een of andere professor?

Wat was zo belangrijk? Sakura vroeg vanzelfsprekende vragen. Genoot ik ervan?

Wat wist ik van *Gloydius blomhoffii*?

Mijn glimmende lul bracht twee volle uren door in de gulle kut. De condoom bleef in haar steken. Lekte mijn zaad eruit? Maakte ik een bastaardje? Misschien. Misschien niet. Wanneer ik Sakura verliet, kon het onechte echt worden.

De knoop was doorgemaakt. De rest slechts een kwestie van timing, doorzettingsvermogen, koelte, hardheid. Best zo onmenselijk mogelijk---gedaan was gedaan. Feit, deuren dicht.

Dit moest een mooie snijwond worden, perfect geneesbaar. ■

